

ČO JE DESIVEJŠIE AKO MYSEL SÉRIOVÉHO VRAHA?

J. D. BARKER

PIATA
OBĚŤ

POKRAČOVANIE BESTSELLERA ŠTVRTÁ OPICA

Ljndeni

Piata obeť

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

J. D. Barker

Piata obeť – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

PIATA OBĚŤ

PIATA OBĚŤ

J. D. BARKER

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem otcovi

I

Porter

Deň prvý • 20.23

Tma.

Bola nepreniknuteľná, hustá, vírila okolo neho, pohlcovala všetko svetlo, až kým nezostalo nič. Tmavá a nepreniknuteľná ako atrament. Jeho myšlienky sa dusili v hmle. Slová sa snažili nájsť a spojiť do zmysluplných viet, ale práve keď sa zdalo, že sa stretnú, opäť ich pohltil a nahradil rastúci pocit strachu a ťažoby. Akoby sa jeho telo ponáralo do kalných hlbín dávno zabudnutého jazera.

Pach vlhkosti. Pleseň.

Dusno.

Sam Porter chcel otvoriť oči.

Musel otvoriť oči.

No tie sa vzpierali a zostávali zatvorené. Hlava ho bolela a v spánkoch mu pulzovalo.

Cítil pulzujúcu bolesť za pravým uchom.

„Snaž sa nehýbať, Sam. Nechcem, aby ti bolo zle.“ Hlas znel tlmene, akoby prichádzal z diaľky, ale bol mu povedomý.

Porter ležal na zemi.

Pod končekmi prstov cítil studenú oceľ.

Potom si spomenul na injekciu. Ihlu na krku, rýchle pichnutie a potom chladnú tekutinu, ktorá mu prúdila pod kožu a do svalov

a... Porter sa prinútil oči otvoriť, hoci jeho ťažké viečka opäť vzdorovali. Oči pod nimi mal suché, takmer ho páľili.

Pokúsil sa pretrieť si ich. Pravú ruku mu však zastavila reťaz, ktorá ho držala a ťahala za zápästie.

Zadržal dych a s námahou sa posadil. Hlava sa mu zakrútila, keď sa krv trochu rozprúdila. Takmer sa znova prevrátil na chrbát.

„Hej, upokoj sa, Sam. Ten etorfín z teba rýchlo opadne, ale vydrž chvíľu.“

Rozsvietilo sa svetlo, oslepujúca halogénka namierená priamo na jeho tvár. Porter prižmúril oči, ale zároveň sa nechystal odvrátiť zrak, pohľad stále upieral na muža vedľa svetla, hoci ho videl len v podobe rozmazaného tieňa.

„Bishop?“ Porter sotva spoznal vlastný hlas, tak sucho a drsne znel.

„Ako sa máš, Sam?“ Tieň sa posunul o krok doprava, prevrátil prázdne vedro a sadol si naň.

„Nesvieť mi tým poondiatym svetlom do tváre.“

Porter mykol reťazou, ktorá bola pripevnená k putám na jeho zápästiach. Jej druhý koniec zacinkal o rúru, vodovodné alebo možno plynové potrubie. „Čo to, doriti, je?“

Anson Bishop sa načiahol k svetlu a posunul ho o kúsok nižšie. Bola to obyčajná žiarivka na stojane. Svetlo dopadalo na škarovú stenu. V zadnom rohu bol radiátor a vedľa neho stará práčka a sušička.

„Lepšie?“

Porter znova potiahol za reťaz. Bishop sa usmial a pokrčil plecami.

Keď ho Porter videl naposledy, mal nakrátko ostrihané tmavohnedé vlasy. Teraz ich mal dlhšie, nepoddajné a o niečo svetlejšie. Tvár mu pokrývalo troj-, možno štvordňové strnisko. Jeho formálne oblečenie nahradili džínsy a tmavosivá mikina s kapucňou.

„Príliš sa o seba nestaráš,“ poznamenal Porter.

„Doba je zlá.“

Oči však zmeniť nemohol. Stále v nich mal ten istý chlad. Jeho oči sa nezmenili.

Bishop vytiahol zo zadného vrečka lyžicu a pomaly ju obrátil v prstoch. Svetlo sa odrazilo od zúbkovaného ostria na jednej strane – bola to lyžica na citrusy.

Porter si ju nevšímal. Namiesto toho sklonil hlavu a ukazovák poklepal na kovovú tyč pod sebou. „Je to tá istá nemocničná posteľ, na ktorú si pripútal Emory?“

„Viac-menej.“

„Nemohol si zaobstarať inú?“

„Tie veľa nevydržia.“

Spod postele sa na podlahu ťahala tmavočervená škvrna. Tmavá škvrna na špinavej betónovej podlahe. Porter sa na ňu nepýtal. Prsty mal lepkavé, keď sa dostal k spodnej časti kovového lôžka. Ani na to sa nepýtal. Na stene po jeho ľavici viselo niekoľko políc plných rôznych maliarskych potrieb – plechoviek, štetcov, pláten. Strop tvorili dvojmetrové drevené dosky s polmetrovými medzerami medzi nimi. Prechádzali cez ne elektrické káble a vodovodné potrubia a zvyšok priestoru zaberala klimatizácia. „Toto je suterén bytového domu. Nie veľký, ale starší. Potrubie, ktoré máš nad hlavou, je izolované azbestom, takže na tvojom mieste by som doň veľmi nerýpal. Miesto je opustené, tvoje svetlo je napojené na predlžovačku, ktorá vedie na poschodie... možno k nejakej batérii? Určite nie ku generátoru, pretože ten by bolo počuť. Elektrina tu dole nefunguje, inak by si použil niektorú zo zástrčiek okolo. A je tu pekelná zima. Z úst mi ide para, takže ani kúrenie nefunguje. Ďalšie znamenie, že dom je opustený. Inak by majiteľ neriskoval, že mu v mraze prasknú vodovodné rúry.“

Bishop bol taký spokojný, až sa mu objavil úsmev na perách.

Porter pokračoval: „Dom je dosť úzky, takže to môže byť radový dom. Vzhľadom na to, že by si si asi nevybral obľúbenú štvrť, kde už majú obyvatelia napríklad Starbucks alebo internet a každé podozrivé individuum nahlásia polícii, je dosť možné, že si vybral West Side. Možno Wood Street alebo nejaké podobné miesto. Napríklad na Wood Street je veľa opustených domov.“

Porter siahol voľnou rukou do puzdra pod teplým kabátom, kde nosil pištoľ, ale bolo prázdne. Aj jeho mobilný telefón bol preč.

„Policajt v tebe sa nezaprie.“

Wood Street bola od jeho bytu vo Wabashi vzdialená dobrých pätnásť minút cesty, keď nebola hustá premávka. Bol asi blok od domu, keď pocítil bodnutie v krku. Všetko to boli, samozrejme, len dohady, ale Porter chcel, aby sa Bishop sústredil na jeho rozprávanie. Čím viac hovoril, tým menej sa sústredil na lyžicu v ruke.

Pálčivá bolesť, ktorú Porter cítil v hlave, sa teraz sústredila na miesto za pravým okom.

„Možno ma začneš presviedčať, aby som sa vzdal. Nechceš mi vysvetliť, ako by som mohol uniknúť trestu smrti, keby som začal spolupracovať?“

„Nie.“

Tentoraz sa Bishop usmial. „Hej, chceš niečo vidieť?“ Porter by za normálnych okolností povedal nie, ale bolo jasné, že na jeho odpovedi nezáleží. Tento chlap mal v hlave plán, konkrétny cieľ. Uniesť detektíva chicagskej mestskej polície priamo z ulice bolo riziko, ktoré by nikto nepodstúpil bez vážneho dôvodu.

Porter nahmatal kľúče v pravom prednom vrecku. Bishop mu zobral zbraň a telefón, ale kľúče tam nechal. Na krúžku boli okrem iného aj kľúče od pút, ktoré sa hodili k väčšine kusov. Dôvod mu vysvetlili ako nováčikovi. Osoba, ktorá zatknutému nasadila putá, často nebola osobou, ktorá ich odstraňovala. Zatknutého počas celého procesu často dva- alebo trikrát premiestnili. Z tohto dôvodu platilo pravidlo, že zatknutému sa museli odobrať kľúče, a to všetky. Každý trochu skúsenejší kriminálnik mal kľúč od pút pre prípad, že by ho nejaký policajný nováčik zabudol prehľadať. Porter by však musel vytiahnuť kľúč z pravého vrecka, nejako ho dostať do ľavej ruky, odomknúť putá a potom odzbrojiť Bishopa, skôr ako prekoná vzdialenosť jeden a pol metra, ktorá ich v tej chvíli delila.

Zdalo sa, že Bishop nemá inú zbraň ako lyžicu.

„Pozri sa sem, Sam,“ povedal Bishop.

Porter sa k nemu otočil.

Bishop vstal a prešiel na druhú stranu pivnice k stolu vedľa práčky. Potom sa vrátil ku stoličke s drevenou debničkou v ru-

kách, na ktorej ležal Porterov Glock. Bishop položil zbraň na zem vedľa seba, palcom prešiel po zámke na debničke a otvoril veko.

Na Portera hľadelo šesť očí uložených na červenom zamate. Bishopove obete.

Porter fľochol na zbraň.

„Pozri sa sem,“ zopakoval Bishop a ticho sa zachechtal.

Bolo to zlé. Bishop vždy postupoval podľa rovnakého vzoru. Najprv obetiam odrezal ucho, potom im vyrezal oči a nakoniec jazyk. Všetko spolu so správou poslal rodine obete v bielej škatuli previazanej čiernou stužkou. Vždy. Nikdy sa od tohto postupu neodklonil. Nenechával si trofeje. Veril, že trestá rodiny za zlo, ktoré spáchali, že vykonáva akýsi druh zvrátenej spravodlivosti. Neschovával si oči. Nikdy si nenechával...

„Radšej by sme mali začať.“ Bishop láskavo pohladil vrchnák škatuľky, potom ju položil na zem vedľa pištole a zdvihol lyžicu k svetlu.

Porter sa prevalil z postele a vykrikol, keď sa mu kovové puto zarylo do zápästia. Tyč vydržala. Snažil sa nevnímať bolesť a nemotorné si siahol ľavou rukou do pravého vrecka po kľúč. Kopol posteľ Bishopovi do chrbta. Prstami nahmatol kľúče, no Bishop sa vyhol posteli a tvrdým kopancom zasiahol Portera do ľavej holene. Porter sa neudržal a tvrdo spadol na podlahu. Puto na pravom zápästí sa mu znova utiahlo a tentoraz mu sila pohybu vykĺbila rameno.

Skôr než stihol zareagovať, pocítil ďalšie vpichnutie ihly, tentoraz do stehna. Pokúsil sa pozrieť dolu, ale Bishop ho chytil za vlasy a mykol späť.

Porter začínal strácať vedomie. Pokúsil sa brániť. Bojoval zo všetkých síl. Bojoval tak dlho, kým nevidel, ako sa lyžica blíži k jeho ľavému oku, cítil, ako mu zubaté ostrie narazilo na tarzálnu kosť pod očnou guľou, ako sa celá lyžica dostala do očnej jamky, ako...

„Bola aspoň pekná?“

Porter sa mykol, až sa mu bezpečnostný pás zarezal do tela. Zhlboka sa nadýchol, otočil hlavu doľava a za volantom uvidel Nasha. „Čože? Kto?“

Nash sa usmial. „To dievča, o ktorom sa ti práve snívalo. Úplne si stonal blahom.“

Šesť očí.

Porter bol stále dezorientovaný, ale teraz si aspoň uvedomil, že sedí na sedadle spolujazdca v Nashovom chevrolete. Bol to Star Nova z roku 1972, ktorý si kúpil pred dvoma mesiacmi, keď mu o tretej ráno na ceste číslo 290 odišla jeho milovaná Fiesta a on musel zavolať na stanicu, aby mu poslali služobné auto, lebo Porterovi sa nemohol dovolať.

Porter sa pozrel z okna. Bolo pokryté tenkou vrstvou námrazy a prachu z cesty. „Kde sme?“

„V Hayes, takmer v parku,“ odpovedal Nash a vyhodil smerovku. „Nechceš tentoraz zostať v aute?“

Porter pokrútil hlavou. „Som v pohode.“

Nash odbočil doľava do Jackson Parku a pokračoval po nedávno opravej príjazdovej ceste. Červené a modré svetlá sa odrážali od čiernych stromov lemujúcich jej okraj. „Už sú to štyri roky a štyri mesiace, Sam. Ak stále zle spíš, mal by si sa s niekým porozprávať. Nemyslím mňa ani Clair... len s niekým.“

„Som v poriadku,“ zopakoval Porter.

Po pravej strane minuli zazimované bejzbalové ihrisko a vošli hlbšie medzi holé stromy. Pred sebou videli ďalšie svetlá, najmenej pol tucta áut, možno viac. Štyri hliadkové vozidlá s uniformovanými policajtmi, sanitka a hasičské auto. Veľké halogény osvetľovali breh lagúny a miesto činu označené žltou páskou bolo posiate plynovými ohrievačmi.

Nash zastavil za dodávkou, zaradil parkovanie a vypol motor. Ten dvakrát prskol a chvíľu to znelo, akoby sa chystal sám znova naštartovať, až potom zmlkol.

Keď Porter vystúpil z auta do ľadového vzduchu, všimol si, že na nich civie niekoľko policajtov.

„Mohli sme si vziať moje auto,“ šepol Nashovi. Pod nohami mu vŕzgal čerstvo napadajú sneh.

Porter vlastnil Dodge Charger z roku 2011.

Väčšina ich kolegov tvrdila, že to auto bolo prejavom Porterovej krízy stredného veku, keďže pôvodne jazdil na Toyote Camry, ktorú vymenil na svoje päťdesiate narodeniny. No športové auto mu kúpila manželka ako prekvapenie po tom, čo ich toyotu zdemolovali vo štvrti South Side, kde nemali práve radi policajtov. Porter priznával, že za volantom omladol o niekoľko rokov a za volantom sa často usmieval.

Heather mu zastrčila kľúče do torty a on si takmer zlomil zub, keď ich našiel.

Vyviedla ho so zviazanými očami po schodoch pred dom a potom zaspievala „Veľa šťastia, zdravia“ hlasom, ktorý by nemal šancu uspieť v súťaži *Americký idol*.

Porter si na ňu spomenul, vždy keď nastúpil do auta, ale mal pocit, že v poslednom čase mu ju pripomína čoraz menej vecí. Jej tvár sa mu v mysli čoraz viac rozmazávala.

„To tvoje auto za to vlastne tak trochu môže. Vždy jazdíme na tvojom a Connie vždy smutne stojí pred mojím domom. Keď ju naštartujem, hneď si spomeniem, že ju chcem dať do poriadku. A keď si na to nabudúce spomeniem, možno ju nakoniec naozaj odveziem do garáže a pustím sa do toho.“

„Connie?“

„Každé auto by malo mať meno.“

„Nie, nemalo. Autá nemajú mať mená a ty nemáš ani poňatia, ako to auto... dať do poriadku. Osobne si myslím, že si ten šrot dovliekol domov a až keď si prvý raz strčil kľúč do zapalovania, pochopil si, že to nebude štyridsaťtrminútová záležitosť ako v televíznom programe *Oprava vrakov*,“ povedal Porter.

„V tej šou zvyčajne klamú. Mali by ľudom povedať, ako dlho to naozaj trvá.“

„Mohlo to byť horšie. Mohol si sa zamilovať do relácie *Ako sa plní sen* a prestavať celý dom.“

„To je pravda, ale tam dom zrovnajú so zemou za dvadsaťdva minút, takže sa im investícia niekoľkonásobne vráti. Keby som to urobil s jedným alebo dvoma domami, mal by som peniaze na to, aby som si dal opraviť auto. Hej, tam je Clair...“ Zohli sa pod

žltou páskou ohraničujúcou miesto činu a pokračovali k brehu lagúny.

Clair stála vedľa ohrievača s mobilom pri uchu. Keď ich zbadala, kývla hlavou smerom k brehu, zakryla rukou mikrofón telefónu a povedala: „Predpokladáme, že je to Ella Reynoldsová.“ Potom pokračovala v telefonáte.

Porterovi zovrela žalúdok.

Ella Reynoldsová bola pätnásťročné dievča, ktoré zmizlo pred tromi týždňami. Naposledy ju videli po škole neďaleko Logan Square, keď vystupovala z autobusu asi dva bloky od svojho domu. Rodičia okamžite nahlásili jej zmiznutie a o necelú hodinu neskôr sa už správa objavila v informačnom a komunikačnom systéme na hlásenie únosov detí, známom pod skratkou AMBER. Nebolo to nič platné. Polícia nedostala ani jeden tip, ktorý by k niečomu viedol.

Nash vykročil k vode, Porter hneď za ním. Lagúna bola zamrznutá.

Na ľade pri brehu stáli štyri oranžové kužele usporiadané do obdĺžnika, medzi ktorými bola natiahnutá žltá páska. Vnútri obrazca niekto z ľadu odhrnul sneh.

Porter váhavo stúpil na ľad a počúval spod neho hlasné praskanie. Bez ohľadu na to, koľko nôh prešlo po ľade pred ním, vždy cítil nervozitu, keď po ňom kráčal.

Keď sa dostal bližšie a pozrel dolu, uvidel dievča. Ľad bol priehľadný ako sklo.

Hľadelo priamo nahor prázdnyimi očami.

Jeho pokožka bola strašne bledá s jemným modrým nádychom, ktorý nemalo len okolo očí. Tam sa zmenila na tmavú fialovú. Ústa malo otvorené, akoby chcelo niečo povedať. No slová z neho nikdy nevyšli.

Porter si kľakol, aby si dievčinu lepšie prezrel.

Mala na sebe červený kabát, čierne džínsy, bielu pletenú čiapku a rovnaké rukavice. Na nohách mala niečo, čo vyzeralo ako ružové tenisky. Ruky jej voľne plávali pozdĺž tela, ale nohy mala skrútené pod sebou a postupne sa strácali v tmavej hĺbke. Telá sa

vo vode zvyčajne nadúvali, ale takýto chlad dokázal telo dokonale zakonzervovať. Porter by dal prednosť nafúknutej verzii. Keď sa mŕtvolý až tak veľmi nepodobali na ľudí, ľahšie sa na ne dalo pozeráť a posúdiť situáciu. Nebolo v tom toľko emócií.

Toto dievča vyzeralo ako niečie dieťa, bezbranné a ponechané osudu pod sklenuou prikrývkou.

Nash stál za ním a pohľadom prechádzal po stromoch na druhej strane vody. „V roku 1893 sa tu konala svetová výstava. Na druhej strane lagúny postavili japonskú záhradu. Celá oblasť je zalesnená. Keď som bol malý, otec tam so mnou chodieval. Hovoril, že počas druhej svetovej vojny ju zničili. Myslím, že som niekde čítal, že sa našli finančné prostriedky a na jar sa má začať s rekonštrukciou. Vidíš tie označené stromy? Budú sa rúbať.“

Porter sa pozrel tým istým smerom ako jeho partner. Lagúna bola rozdelená na dve časti, západnú a východnú, medzi nimi bol ostrov. Mnohé stromy na zalesnenom ostrovčeku boli označené ružovou značkou. Na opačnom brehu bolo niekoľko malých lavičiek pokrytých tenkou vrstvou snehu. „Čo myslíš, kedy to tu zamrzá?“

Nash sa na chvíľu zamyslel. „Koncom decembra, možno začiatkom januára. Prečo?“

„Ak je to Ella Reynoldsová, ako sa dostala pod ľad? Zmizla pred tromi týždňami. Lagúna musela byť vtedy už zamrznutá.“

Nash otvoril poslednú fotografiu Elly Reynoldsovej na displeji svojho telefónu a ukázal ju Porterovi. „Podobá sa na ňu, ale možno je to len náhoda. Možno je to ďalšie dievča, ktoré sa prepadlo pod ľad, keď ešte nebol úplne zamrznutý.“

„Ale vyzerá ako ona.“

Clair sa objavila vedľa nich. Dýchla si do dlaní a počúvala si ich. „Volala mia Sophie Rodriguezová z oddelenia nezvestných detí. Poslala som jej fotku a ona prisahá, že je to Ella Reynoldsová, len oblečenie sa nezhoduje. Povedala, že keď Ella zmizla, mala na sebe čiernu bundu. Podľa svedkov sedela v autobuse v čiernej bunde, nie v niečom červenom. Sophie zavolała Ellinej matke a tá potvrdila, že jej dcéra nemala červený kabát ani biele rukavice či čiapku.“

„Takže buď je to úplne iné dievča, alebo ju niekto prezliekol,“ prehodil Porter. „Sme dobrých dvadsať kilometrov od miesta, kde Ella zmizla.“

Clair si zahryzla do spodnej pery. „Budú ju musieť identifikovať.“
„Kto ju našiel?“

Clair ukázala na policajné auto na okraji miesta činu. „Malý chlapec a jeho otec. Ten malý má dvanásť rokov.“ Pozrela do poznámok vo svojom telefóne. „Scott Watts. Prišiel sa s otcom pozrieť, či sa dá na lagúne korčuľovať. Otec sa volá Brian. Povedal, že jeho syn odhrňal sneh a zbadal časť ruky. Tak mu povedal, aby ustúpil, a odhrnul väčší kus. Stačilo mu to na to, aby si uvedomil, že pod ľadom je človek. Potom zavolať záchranku. To bolo asi pred hodinou. Telefonoval o 7.29. Usadila som ich do auta pre prípad, že by si s nimi ešte chcel hovoriť.“

Porter prešiel ukazovákou po ľade a potom sa pozrel pozdĺž brehu. Neďaleko stáli dvaja policajti, ktorí sa na nich ostražito pozerali. „Ktorý z vás to tu odhrňal?“ spýtal sa.

Mladšia z dvoch policajtov, žena okolo tridsiatky s krátkymi blond vlasmi, okuliarmi a teplým ružovým kabátom, zdvihla ruku. „Ja, pane.“

Jej partner počúval nohami. Vyzeral asi o päť rokov starší ako ona. „Dohliadal som na to. Prečo?“

„Nash? Môžeš mi to podať?“ Porter ukázal na metlu s dlhými bielymi štetinami, ktorá ležala na hromade vybavenia patriaceho forenznému tímu.

Potom pokynul dvom policajtom, aby k nemu pristúpili. „Nebojte sa, zvyčajne nehryziem.“

Porter sa v novembri vrátil z nútenej dovolenky, ktorú si vzal, keď mu počas lúpeže v miestnom obchode zabili manželku. Stále chcel pokračovať v práci, hlavne aby sa rozptýlil a nemyslel na to, čo sa stalo.

Najhoršie dni prišli hneď po jej smrti, keď sa zamkol v ich spoločnom byte. Všetko mu ju tam pripomínalo.

Jej tvár naňho hľadela z fotiek na každej poličke. Vzduchom sa šírila jej vôňa. Prvý týždeň nemohol spať, ak na posteľ nepolo-

žil jej oblečenie. Jediné, na čo dokázal myslieť, bolo to, čo urobí mužovi, ktorý ju zabil. A on nechcel, aby sa mu tieto myšlienky stále vynárali v hlave.

Nakoniec ho z bytu dostal Opičí vrah.

Prezývali ho aj Opičí vrah 4 alebo skrátene OV4. Ten sa pomstil mužovi, ktorý zavraždil Porterovu manželku. On bol dôvodom, prečo sa ľudia v jeho prítomnosti správali čudne, rovnako ako títo dvaja policajti. Nebáli sa ho, skôr k nemu cítili posvätnú úctu.

Bol detektív, ktorý umožnil Opičiemu vrahovi v úlohe forezného technika preniknúť do vyšetrovania. Bol to on, koho OV4 bodol vo vlastnom dome. Bol to on, kto napokon dostal sériového vraha, len aby mu opäť unikol.

Bolo to pred štyrmi mesiacmi a ľudia o tom stále hovorili, len on nie.

Dvaja policajti sa priblížili. Žena si k nemu čupla.

Porter metlou zmietol sneh smerom k brehu na vonkajšom okraji oploteného areálu. Keď sa kruh čistého ľadu rozšíril o pol metra, položil metlu a prešiel dlaňou po vyčistenej ploche. Začal v strede a pomaly sa posúval k okraju. Zastavil sa asi pätnásť centimetrov od hranice snehu. „Tu. Siahnite si.“

Mladšia policajtká si zložila rukavicu a váhavo počúvala. Pomaly prešla prstami po ľade.

Zastavila sa asi tri centimetre od jeho dlane.

„Cítite to?“

Prikývla. „Malá ryha. Nie je veľmi hlboká, ale je tam.“

„Označte ju týmto.“ Podal jej značkovač.

O minútu neskôr bol okolo tela nakreslený úhľadný štvorec a ďalšie dva malé, asi desaťcentimetrové po stranách.

„Myslím, že to vysvetľuje všetko,“ povedal Porter.

Nash sa zamračil. „Čo to má znamenať?“

Porter vstal a pomohol žene na nohy. „Ako sa voláte?“

„Lindsey Rolfesová z kriminálky, pane.“

„Pani vyšetrovatelka Rolfesová, mohli by ste mi vysvetliť, čo to znamená?“

Chvíľu premýšľala, očami preletela z Portera na ľad a potom späť, napokon zjavne pochopila. „Lagúna bola zamrznutá, niekto do ľadu vyrezal diery, pravdepodobne motorovou pílou, a potom dievča hodil do vody. Keby sa prepadla sama, stopa v ľade by bola nepravidelná, nie štvorcová. To jednoducho nedáva zmysel...“

„Čo?“

Zamračila sa, zalovila v hromade náradia, vytiahla nabíjaciu vrtačku, nasadila trojcentimetrový vrták a vyvrtala dve diery – jednu mimo nakresleného štvorca, druhú tesne pri tele. Potom pomocou pravítka odmerala hrúbku ľadu. „Nechápem to – je to pod úrovňou ľadu.“

„Ja sa vôbec nechytám,“ vyhlásila Clair.

„Doplnil vodu,“ odvetil Porter.

Rolfesová prikývla. „Áno, ale prečo? Mohol vyrezať diery, hodiť telo pod existujúci ľad a nechať diery prirodzene zamrznúť. Tak by to bolo oveľa rýchlejšie a jednoduchšie. Telo by zmizlo, možno navždy.“

Clair vzdychla. „Mohli by ste to vysvetliť tým z nás, ktorí neabsolvovali kurz vrtania dier do ľadu?“

Porter ukázal na pravítko a Rolfesová mu ho podala. „Ľad tu má hrúbku najmenej dvanásť centimetrov. Tu vidno hladinu vody.“ Ukázal na značku na pravítku. „Ak do tohto ľadu vyrežete štvorec a vytiahnete ho, od hrany ľadu po hladinu vody zostane dvanásťcentimetrový schod. Predpokladajme, že potom spustíte mŕtve dievča do vody, ono sa potopí a vy chcete diery zakryť. Existuje len jeden spôsob, ako to urobiť. Museli by ste počkať, kým voda okolo tela nezamrzne v tenkej vrstve. Potom by ste na vrch pôvodného ľadu pridali vodu, aby ste diery vyplnili.“

„Ale to by mrzlo najmenej dve hodiny,“ dodala Rolfesová. „No, pri mrazoch, aké máme teraz, možno o niečo menej.“

Porter prikývol. „Jednoducho tam lial vodu, kým nový ľad nebol rovnako hrubý ako ten pôvodný. Náš páchatel' je trpezlivý. Muselo mu to trvať dlho.“ Potom sa obrátil na staršieho z dvojice forenzných technikov: „Budeme potrebovať ten ľad. Všetko, čo je nad telom, a spoň niekoľko centimetrov okolo toho naznače-

ného štvorca. Máme dosť veľkú šancu, že sa nejaká páchatelova stopa dostala do mrznúcej vody. Skláňal sa nad ňou dosť dlho.“

Technik vyzeral, že sa chystá niečo namietnuť, ale potom neochotne prikývol. Vedel, že Porter má pravdu.

Porter obrátil pohľad späť na spleť stromov za vodou. „Len nechápem, prečo ju ten človek hodil sem, a nie tam. Ťahať mŕtvolu cez otvorené priestranstvo, hrajsť sa s rezaním ľadu, potom dolievať vodu a čakať, kým zamrzne... to všetko je riskantné. Páchatel ju mohol preniesť cez most a nechať ju kdekoľvek medzi stromami. Našli by ju až na jar, keď by tam rúbali. Namiesto toho strávil hodiny tým, že ju vystavil na frekventovanom mieste. Riskoval, že ho chytia. Prečo to robil? Aby vytvoril ilúziu, že tu bola oveľa dlhšie než v skutočnosti? Musel vedieť, že na to prideme.“

„Mŕtve telá sa nevznášajú na hladine,“ namietol Nash. „Aspoň nie prvých pár dní. A toto je dokonale zachované. Nechápem, ako je možné, že pláva.“

Porter prešiel prstom po okraji štvorca a zastavil sa pri jednom z menších štvorcov na boku. Potom priblížil tvár k ľadu a pozrel sa na dievča z iného uhla. „No, tak to ma...“

„Čo?“ Rolfesová sa k nemu naklonila.

Porter prešiel rukou po ľade, kde boli ramená mŕtveho dievčaťa. Keď našiel, čo hľadal, položil tam Rolfesovej ruku. Pozrela naňho a keď trochu zaborila prsty do ľadu, vytreštila oči. To isté miesto nahmatala aj na druhej strane. „Niečo položil na dieru, aby sa nepotopila. Pravdepodobne dosku, súdiac podľa stôp. Potom jej okolo tela pod ramenami omotal povraz alebo tenké lano a priviazal ho k doske, až kým doplnená voda nezamrzla. Napokon odrezal povraz. Koniec ešte stále cítiť v ľade. Je uviazaný tak, aby sa udržal tesne pod ľadom. Ak sa naň pozriete zo správneho uhla, uvidíte povrázok.“

„Chcel, aby ju niekto našiel?“ spýtala sa Clair.

„Chcel urobiť dojem, keď ju niekto nájde,“ odpovedal Porter. „Dal si veľa námahy, aby to vyzeralo, že zamrzla pod ľadom pred niekoľkými mesiacmi, hoci je tu nanajvýš pár dní, skôr ani to nie. Musíme zistiť prečo.“

„Ten chlap nás ťahá za nos,“ vyhlásila Rolfesová. „Z miesta činu urobil hotový príbeh.“

Pud sebazáchovy a strach sú dva najsilnejšie ľudské inštinkty. Porter si nebol istý, či chce spoznať človeka, ktorý nemá ani jeden z nich. „Vytiahnite ju odtiaľ,“ povedal napokon.